

Něco málo k situaci v Kurské oblasti

 zvedavec.news/komentare/2024/08/10189-neco-malo-k-situaci-v-kurske-oblasti.htm

Situaci na místě je dost těžké posoudit, protože nastal netypický stav, kdy z ukrajinské strany nemáme skoro žádné informace – dokonce i drobných videí natočených vojáky na telefon je velmi, velmi málo. Informační embargo očividně funguje, a skoro všechno, co se dostane na sítě typu Telegram a Twitter, jsou ruská média, obvykle od místních civilistů (automobilové kamery, dashcams, jsou v Rusku široce rozšířené), případně textové informace od vojenských korespondentů. Podle nich to zatím vypadá, že si Ukrajinci víceméně dělají, co chtějí – lokální jednotky složené ze základáků byly příliš slabé na to, aby je dokázaly být jen zbrzdit, a ukrajinské jednotky s sebou mají dostatečné protiletadlové a protidronové vybavení.

Nicméně tím spolehlivá data končí a dál už můžeme jenom uvažovat. Jednou z věcí, nad kterou se vyplatí uvažovat, je ruská reakce a podmínky, které ji svazují. Narážím totiž na internetu občas na názory typu “za tři dny tam Rusové přesunou z Donbasu masivní rezervy a bude po všem”.

Ó nikoliv, za tři dny tam z Donbasu žádné masivní rezervy nepřesunou. Musejí si vystačit s tím, co mají v širším regionu včetně Bělgorodu. Proč? (On je ostatně zrovna třetí den od začátku celé věci – článek píšu 9.8. – a ještě tam nejsou.)

Kvůli omezením plynoucím z železničního provozu. O tom jako zasloužilý šotouš a vnuk již zvěčnělého strojevedoucího něco vím. Poslyšte tedy, co vám povyprávím.

Většina bojové techniky ruské armády, jakož i jednotky zvyklé ji používat a mající zkušenosti z boje, se momentálně nachází na Donbase, v místech jako je Toreck a Časiv Jar. Tam se až doteď

odehrávala valná většina ofenzivní aktivity Rusů. Nějaké použitelné rezervy se nepochybně nacházejí i v pobřežním koridoru (okupovaná chersonská a záporožská oblast), plus na Krymu. Tyto oblasti jsou od Kurska vzdáleny cca 400-800 km vzdušnou čarou.

Pokud chce ruské velení aspoň část těchto jednotek přesunout na nové bojiště, “vzdušnou čarou” (která by vedla přímo nad nepřítelem) ani “vzdušnou oklikou” skrze bezpečnější nebe se ti vojáci a jejich vybavení rozhodně přesouvat nebudou. Pár speciálních jednotek ano, ale Rusko nemá zase tolik těžkých nákladních letadel, aby mohlo tímto způsobem přesunout dejme tomu 50 tisíc lidí a jejich vybavení. Navíc letiště podél staré fronty jsou poničená.

To znamená, že k přesunu jednotek poslouží železnice, obvyklá páteř ruské vojenské logistiky, a po té železnici, oklikou přes Rostov na Donu, urazí přesunutí ruští vojáci nějakých 1200 – 1600 km předtím, než před sebou spatří město Kursk. Ruská železniční síť je poměrně řídká a vyřazení určitých tras by snadno zdvojnásobilo délku této cesty

na 3000 km, ale řekněme, že se to nestane, a že pojedou jen těch 1200 – 1600 km. Za naprosto optimálních podmínek, v poklidném mírovém provozu a s vysokou prioritou, by jeden nákladní vlak jel takovou trasu zhruba dva dny. Z toho možná amatéři usuzují, že přesun ruských posil ke Kursku proběhne právě touto rychlostí.

Leč narychlo organizovaný přesun masivní armády nejsou normální podmínky. Žádná větší jednotka se nevejde do jedné soupravy. Musejí se různě rozdělovat mezi jednotlivé vlaky, tamhle vojáci, tamhle tanky, tamhle opravárenské vybavení. Každá mimořádnost na trase vede k tomu, že se sled vlaků pomíchá, a do cílového bodu budou dorážet ty jednotlivé kusy rozdělených jednotek bez ladu a skladu, ve zcela zmatečném pořadí (tankistům místo tanků dorazí balalajky atd.), nebo se budou štosovat někde po cestě, v nákladních ranžírech nebo na předjízdných kolejích velkých stanic.

Jenom to opětovné skládání rozdělených jednotek v cíli může zabrat pár dní, přičemž dost záleží na tom, kolik těch mimořádností na trase nastane. A tím nemyslím jen spektakulární události typu mostu vyhozeného do vzduchu nepřátelskými partyzány... ono i pitomé přehřáté ložisko u jednoho vozu uprostřed soupravy dokáže vyřadit celý vlak a zablokovat jednu kolej, a pak už záleží jen na tom, kde přesně v síti se to stalo. Někdy je z toho hodina zpoždění, někdy půl dne. (Každá síť má svoje problémová místa, u nás je například kriticky nedostatečná kapacita tratě u Prahy-Libně, kde místní NIMBYs zuřivě brání výstavbě traťového přesmyku.)

Navíc tento velký přesun armády je **neplánovaná**, improvizovaná operace, a tam vstupuje do hry další faktor v podobě dostupnosti vozidel. Každé cargo potřebuje svůj typ vozu, nemůžete vozit tanky dobytčákem nebo naftu pomocí nízkostěnných vozů. Pokud jste tedy ten přesun jednotek neplánovali, je celkem pravděpodobné, že mix právě dostupných vozů v místě, kde teď nutně potřebujete nakládat,

neodpovídá přesně tomu, co byste chtěli mít – tj. např. vojáci můžou jet, ale část tanků zůstane na místě, protože je prostě není na co naložit.

Byl by to problém i v České republice, kde můžete teoreticky poslat vagón z Litvínova do Bohumína během jedné noci. Ale v Rusku, s jeho obrovskými rozměry, je to opravdu PROBLÉM. Pokud jsou vhodné vozy zrovna někde v Murmansku nebo v Čitě, počkáte si na ně na Donbasu dobrých deset dní. Oběh železničních vozidel je i v míru slušná věda, s fundamentálními omezeními typu kilometrické vzdálenosti nebo propustnosti trati se nedá nic dělat, a jakékoliv mimořádnosti snadno rozkopou celý systém na trosky.

Neberte to prosím tak, že se snažím dělat z Rusů nějaké troglodyty. Ruská železnice bývala před válkou docela spolehlivý a funkční systém. Teď prý trpí nedostatkem pracovních sil, ale nepochybně je stále ještě nějak funkční, jinak by ta země nemohla vést válku i nadále. Nicméně toto jsou opravdu “fundamentální omezení” železničního provozu, se kterými by v dané situaci měl problém každý stát.

(Něco jiného je, chystáte-li se sám k útoku. Tam o tom víte dopředu a máte možnost si předpřipravit infrastrukturu i vlaky. Němci před rokem 1914 zdvojkolejnili všechny významnější tratě k hranicím Francie a Ruska, a ještě si připravili plán rozmístění záložních lokomotiv, souprav, železničářů atd. v různých uzlových stanicích. **Nicméně toto neplatí v improvizované válečné situaci, kterou jste začali řešit ze dne na den.**)

Všechno až dosud popsané byly “mírové” slabiny, které by mohly nastat i při nečekaně vyhlášeném, silně realistickém cvičení. Rusko je ovšem ve válce a v ruském týlu není úplně bezpečno. Pohybují se tam ukrajinské drony.

Cílem těchto “hloubkových dronů” byla až dosud převážně letiště, muniční sklady, ropné rafinerie atd., ale ne zcela výlučně. Právě před pár dny zveřejnili Ukrajinci video z čelního útoku na ruský nákladní vlak ([najdete jej zde](#) v čase 01:30) a zde je další, zhruba měsíc staré [video s útokem na diesellovou lokomotivu v Kursku](#).

Sergej, legendární sovětská lokomotiva. Vydrží hodně, ale spotřebu má šílenou a tichá taky zrovna není. Čs. železničáři si stěžovali na to, že dolévání příslušných kvant paliva bylo fyzicky namáhavé.

Lokomotiva je poměrně těžký stroj a jedním dronem ji třeba úplně nezničíte (záleží na velikosti nálože), ale škody z toho zásahu rozhodně jsou, a může přitom také zahynout nebo být těžce zraněn strojvedoucí, který je “chráněn” jenom čelním sklem před sebou. Přičemž strojvedoucích je málo, jsou to vesměs civilisté, a být terčem dronů není součástí jejich popisu práce.

Pokud se něco takového stane několikrát za sebou, třeba nebudou chtít nastoupit do práce, a i ten ruský stát má jen omezené možnosti, jak je k tomu donutit. Je to vysoce odborná práce, příslušné znalosti má jen minimum lidí (na rozdíl od řízení aut; tj. nenahradíte je), a budete-li ty železničáře tlačit moc natvrdo, třeba vyvoláte i stávku nebo vlnu sabotáží. Oni spolu vzhledem k síťové povaze železnice neustále komunikují, znají se dobře navzájem, a kdyby byli příliš zahrnání do kouta, třeba se budou bránit tím jediným způsobem, který mají k dispozici, což je narušení provozu. Přičemž opět, vzhledem k síťové povaze železnice stačí vyvolat mimořádné podmínky jen v jednom či dvou důležitých uzlech, aby se v okruhu několika set kilometrů nehnulo ani kolo. (A zkušený člověk to udělá tak, že se ani nepřijde na to, kdo to spáchal.)

Suma sumárum: než se jednotky z Donbasu dostanou ve významnějším množství a v bojeschopném stavu do Kurské oblasti, potrvá to nejmíň týden ode dne, kdy se v Moskvě dozvěděli o tom, že mají pohraniční problém. I to by byl velmi dobrý výkon, a to za předpokladu, že je tam ti ukrajinští dronaři nechají dojet a nebudou na ně po cestě klást léčky.

A budou-li, třeba se tam nedostanou vůbec, nebo tak pozdě, že už to nebude mít význam.

Článek vyšel 9.8.2024 na kechlibar.net.